

Sygn. akt: I C 183/20 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2020 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska
Protokolant:	Paulina Warchoł

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2020 r. w Giżycku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko K. C.

o zapłatę

1. Utrzymuję w mocy pkt. 1 wyroku zaocznego z dnia 22 czerwca 2020 r. w całości.
2. Uchyła pkt. 2 i 3 wyroku zaocznego z dnia 22 czerwca 2020 r.
3. Zasądza od pozwanego K. C. na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. kwotę 1117 zł tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty.

SSR Anna Kurzynowska - Drzażdżewska

Sygn. akt I C 183/20 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanego K. C. kwoty 1.993,13 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu. Roszczenie swoje wywiódł z umowy pożyczki zawartej z pozwanym za pomocą środków porozumiewania się na odległość dnia 20.11.2019 r., wskazując, że pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania i nie spłacał pożyczki. Argumentował, że próby polubownego rozwiązania sporu z pozwanym nie doprowadziły do dobrowolnego uregulowania zadłużenia.

Wyrokiem zaocznym tut. Sądu z dnia 22.06.2020 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 183/20 upr. tut. Sąd uwzględnił powództwo w całości (pkt 1 wyroku). Jednocześnie Sąd w pkt 2 wyroku orzekł o kosztach procesu od pozwanego na rzecz powoda w kwocie 1.117,00 zł, zaś w pkt 3 wyroku nadał orzeczeniu rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwany K. C. w sprzeciwie od wydanego w sprawie wyroku zaocznego nie zgodził się z pozwem tak co do zasady, jak i co do wysokości. Podniósł przy tym, że powód nie posiada legitymacji czynnej do występowania w niniejszym procesie, a przy tym, że nie wykazał skutecznego zawarcia umowy pożyczki. Umowa pożyczki nie została bowiem

podpisana przez pozwanego, a zatem jest ona nieważna. Niezależnie od wskazanych zarzutów pozwany wskazał, że wysokość opłat przewidzianych w umowie jest rażąco wygórowana i zawiera klauzule abuzywne. W szczególności ustalona w umowie prowizja rażąco narusza interesy konsumenta.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20.11.2019 r. za pomocą środków porozumiewania się na odległość (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. zawarła z pozwanym K. C. umowę pożyczki nr (...) na dowolny cel konsumpcyjny, zgodnie z którą pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 1.984,00 zł, przy czym kwota kapitału pożyczki wynosiła 1.600 zł, a prowizja za udzielenie pożyczki – 384,00 zł. Pożyczka miała być spłacona jednorazowo do dnia 20.12.2019 r. Okres spłaty wynosił 30 dni. Do zawarcia w/w umowy doszło poprzez złożenie wniosku o pożyczkę na stronie internetowej pożyczkodawcy: (...) i wieloetapowe zweryfikowanie danych osobowych pożyczkobiorcy przy pomocy usługi (...) świadczonej z wykorzystaniem systemu informatycznego umożliwiającego natychmiastową weryfikację rachunku bankowego pożyczkobiorcy. W/w umowa stanowiła integralną część ramowej umowy pożyczki nr (...) z dnia 11.02.2019 r.

(dowód: umowa pożyczki – k. 15-15v,

ramowa umowa pożyczki – k. 19-22v,

formularz informacyjny – k. 23-24v

wydruk z systemu powoda – miesięczne przepływy pieniężne – k. 25-36,

regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną – k. 38-40)

W dniu 20.11.2019 r. środki z tytułu kapitału pożyczki trafiły na konto pozwanego. Pozwany nie wywiązał się z zawartej z powodem umowy pożyczki. Polubowne próby rozwiązania sporu z pozwanym, nie doprowadziły do uregulowania zadłużenia.

(dowód: potwierdzenie transakcji – k. 37)

W dniu 30.12.2019 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.984,00 zł tytułem niespłaconej pożyczki. Wezwanie do zapłaty pozostało bezskuteczne.

(dowód: wezwanie do zapłaty – k. 16,

potwierdzenie nadania – k. 42)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny przedmiotowej sprawy w ostatecznym kształcie pozostał sporny w całości tak co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany bowiem kwestionował zarówno fakt skutecznego zawarcia umowy pożyczki i legitymację czynną po stronie powoda, jak i wysokość dochodzonego roszczenia. W konsekwencji sporne pozostały pozostałe kwestie podnoszone przez pozwanego, a w szczególności stosowanie przez powoda klauzul niedozwolonych w treści umowy będącej źródłem zobowiązania.

Zgodnie z dyspozycją art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, jest przeniesienie przez pożyczkodawcę jej przedmiotu na własność pożyczkobiorcy. Przeniesienie własności przedmiotu pożyczki może nastąpić w każdy prawem przewidziany sposób. W wypadku pieniędzy wchodzi w grę wydanie gotówki, przelew bankowy, otwarcie kredytu na rachunku bankowym itp. Umowa pożyczki jest umową dwustronnie zobowiązującą, co oznacza, że obowiązki pożyczkodawcy do

przeniesienia własności przedmiotu umowy na pożyczkobiorcę odpowiada obowiązek zwrotu, czyli przeniesienia przez pożyczkobiorcę na pożyczkodawcę przedmiotu umowy, powiększonego o ewentualne wynagrodzenie ustalone w umowie. Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, zaś zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Rozstrzygając w kontekście powyższego kwestię sporną jaką był sam fakt łączącego strony stosunku zobowiązaniowego Sąd uznał, że nie ma żadnych podstaw prawnych uzasadniających tezę, że umowa pożyczki, na którą powołuje się strona powodowa nie została z pozwanym zawarta. Powód wywodził swoje roszczenie z umowy pożyczki zawartej przez pozwanego za pośrednictwem platformy internetowej pośrednika pożyczkodawcy. Oczywistym jest, że taki sposób zawierania umowy wyklucza istnienie na dokumencie umowy pożyczki własnoręcznego podpisu pożyczkobiorcy. Zaakcentować przy tym należy, że dowód wydania przedmiotu pożyczki obciąża niewątpliwie pożyczkodawcę. Może on posługiwać się wszelkimi środkami dowodowymi. Wśród nich, jako najbardziej skuteczne należy wymienić dowody na piśmie, np. pokwitowanie, rewers, receptis, skrypt dłużny, oblig itp. (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 marca 2002 r., I CKN 1086/99, LexPolonica nr 2253346). Strona powodowa złożyła na tę okoliczność dowód przelewu na kwotę 1.600,00 zł, dokonany dnia 20.11.2019 r. na rachunek bankowy pożyczkobiorcy (vide: k. 37). Trudno też racjonalnie wytłumaczyć, w jaki sposób pożyczkodawca wszedł w posiadanie takich danych pozwanego jak: adres, seria i numer dowodu osobistego, PESEL, numer telefonu, numer konta bankowego, jeśli sam mu ich nie udostępnił. Nie sposób zatem uznać kwestionowanej przez pozwanego umowy pożyczki za jednostronne oświadczenie powoda, nie zaakceptowane w żaden sposób przez pozwanego. Kwestionowanie przez pozwanego zarówno samego faktu łączącej go z powodem umowy, jak i akceptacji warunków umowy jawi się wyłącznie jako próba uniknięcia odpowiedzialności z tytułu owej umowy i nie zasługujące na ochronę nadużycie prawa. Pozwany nie odniósł się w żaden sposób do kwestii rachunku bankowego, na który doszło do przelewu przedmiotu umowy pożyczki, a nawet nie wskazywał że ów rachunek do niego nie należy. Wobec powyższego Sąd uznał, że niewątpliwie doszło do skutecznego zawarcia umowy pożyczki, przedmiot zaś pożyczki został pozwanemu wydany. Sąd dostrzegł, że pozwany sprowadził swoją obronę przed roszczeniami powoda tylko do zaprzeczania istotnym dla rozstrzygnięcia faktom, nie rozwijając przy tym w żaden sposób swojej wersji, która przynajmniej mogłaby uprawdopodobnić jego zarzuty, nie mówiąc już o udowodnieniu prezentowanych przez siebie twierdzeń. Podobnie wielość innych zobowiązań pozwanego, co wiadome jest Sądowi z urzędu z racji toczących się przeciwko pozwanemu innych spraw - nie mogą wyłączać jego odpowiedzialności z tytułu lekkomyślnego zaciągania kolejnych zobowiązań kredytowych.

Niewątpliwie również pozwany nie wywiązał się z zawartej umowy pożyczki. Sam pozwany zaniechał w tym względzie jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej i nie wykazał, by dokonywał spłat w jakiegokolwiek części. Zgodnie z umową pożyczkobiorca zobowiązał się do spłaty łącznego zobowiązania w wysokości 1.984,00 zł, przy czym kwota kapitału pożyczki wynosiła 1.600 zł, a prowizja za udzielenie pożyczki – 384 zł. Jednocześnie na dochodzoną pozwem kwotę składała się nie tylko kwota udzielonej pożyczki, ale także przewidziane w umowie skapitalizowane odsetki umowne za opóźnienie w wysokości 9,13 zł (§ 12 umowy pożyczki). W konsekwencji uznać należy, że powód w pełni udowodnił wysokość dochodzonego roszczenia, a zważywszy na brak jakichkolwiek dowodów ze strony pozwanego na okoliczność ewentualnej spłaty zadłużenia – roszczenie powoda okazało się usprawiedliwione nie tylko co do zasady, ale także co do wysokości.

Rozstrzygając podnoszony przez pozwanego zarzut stosowania przez pożyczkobiorcę w treści umowy będącej źródłem zobowiązania klauzul niedozwolonych wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenie stron w tym cenę lub wynagrodzenie jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że wszystkie koszty ustalone w umowie składają się na umowę, która zawarta jest zgodnie z dobrymi obyczajami i poszanowaniem praw konsumenta. W ocenie Sądu zapisy dotyczące wysokość prowizji przy ustalonych odsetkach umownych nie stanowią obejścia przepisów o odsetkach

maksymalnych i nie stanowią dla pożyczkodawcy dodatkowego źródła zysku. Biorąc pod uwagę wysokość tych kosztów w stosunku do całości kwoty pożyczki, nie można ich uznać za nadmierne, a ich zastrzeżenie nie stanowi niedozwolonej klauzuli umownej. Zaakcentować przy tym należy, że wzorzec umowny w tym zakresie jest wystarczająco jasny. Precyzyjność zapisu, jego zrozumiałość w zakresie obliczenia takiej wysokości dla przeciętnego konsumenta nie powinna w ocenie Sądu pozostawiać żadnych wątpliwości. Podkreślić należy, że nie powinno być tak, że konsument działając z pełną świadomością podejmowanych decyzji oraz mając pełne rozeznanie swej sytuacji majątkowej oraz wysokości zaciągniętego zobowiązania zawiera umowę z przedsiębiorcą, zaś w przypadku popadnięcia w problemy finansowe (...) stwierdza, że zawiera ona klauzule abuzywne (tak: Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej we Wrocławiu z dnia 16.05.2018 r., sygn. akt XIV C 3271/16). Z powyższych względów nie można mówić o nieważności zawartej między stronami umowy z racji rzekomych zastrzeżonych rażąco nieekwiwalentnych świadczeń.

Wreszcie wskazać należy, że wskazane w umowie pożyczki kredytowane koszty kredytu stanowiące pozaodsetkowe koszty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6a ustawy o kredycie konsumenckim (Dz.U.2019.1083) zostały ustalone na właściwym poziomie, zważywszy przy tym na fakt, że zgodnie z art. 36a ust. 2 ustawy o kredycie konsumenckim, pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu w rozumieniu art. 5 ust. 1 pkt 6 w/w ustawy.

W konsekwencji Sąd w całości utrzymał w mocy wyrok zaoczny tut. Sądu z dnia 22.06.2020 r. w zakresie pkt 1 wyroku zaocznego. Jednocześnie z uwagi na wniesiony sprzeciw uchyleniu podlegały rozstrzygnięcia zawarte w pkt 1 i 2 wyroku zaocznego.

Marginalnie jedynie dostrzec należy, że celem skutecznego dochodzenia zapłaty w niniejszej sprawie powód nie musiał ani umowy pożyczki wypowiedzieć, ani wzywać pozwanego do zapłaty należności wynikającej z umowy. Wobec upływu terminu na jaki umowa pożyczki została zawarta, wierzytelność z tytułu zwrotu przedmiotu pożyczki stała się wymagalna, co samo w sobie aktualizowało po stronie powoda uprawnienie domagania się jej zwrotu.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 § 1 k.p.c.), zgodnie z którą strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną kwotę składały się kwota 200 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, kwota 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 900 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Orzekając o kosztach procesu Sąd miał na względzie treść art. 98 § 1¹ k.p.c., zgodnie z którym od kwoty zasądzonej tytułem zwrotu kosztów procesu należą się odsetki, w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego, za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia, którym je zasądzono, do dnia zapłaty.